

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-n49.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB30:49

#

Qvinden – Manden.

Qvinden er den personificerede Egoisme.

Hendes glødende, hede Hengivenhed for Manden er hverken mere eller mindre end hendes Egoisme.

Dog dette aner Hs Velbaarenhed, Manden ikke, han priser sig høist lykkelig føler sig smigret i høi Grad ved at være Gjenstand for en saadan glødende Hengivenhed, der dog maaskee derfor altid er i Underkastelsens Form fordi den har en ond Samvittighed betræffende, om den ikke egl. er Egoisme, hvilket dog, som sagt, Manden ikke seer, men føler sig potenseret ved dette sit andet Jægs Hengivenhed.

Qvinden selv veed heller ikke at det er Egoisme, hun er altid sig selv en Gaade, og naturunderfundigt er det skjult for hende denne hele Mystification med at Egoisme viser sig som Hengivenhed. Kunde Qvinden forstaae, hvilken uhyre Egoist hun er, saa vilde hun ikke være det, thi i en anden Forstand er hun for god til at være Egoist.

Dette Hele med Manden og Qvinden er en uhyre fiint anlagt Intrigue, eller et Puds beregnet paa at tilintetgjøre Manden qua Aand.

Manden er ikke oprindelig Egoist, han bliver det først og ret til gavns, naar han er saa lykkelig at forenes med en Qvinde. Denne Forening, almindelig bekjendt under Navn af Ægteskabet, er egl. hvad man i Modsætning til en løsbygget Bindings-Værks-Egoisme kunne kalde den grundmurede Egoisme, Egoismens rette Firma.

Indtraadte i dette Firma gaaer det saa fra det Øieblik løs paa Egoisme – ogsaa derfor er de jo To, et Firma, for at (som man jo i den praktiske Verden ogsaa anpriser at have en Compagnon, hvem man kan give Skylden for Alt) have En at skyde Skylden paa, og En at lyve i Compagnie med.

Og Manden er naturligviis, indtraadt i dette Firma, væsentligen tabt for alt Høiere.

See derfor er det, at Xstd. og alle dybere Anskuelse af Livet have et ondt Øie paa Forholdet til det andet Kjønn, fordi de antage, at det at indlade sig med det andet Kjønn er Mandens Degradation.

Og just derfor hedder det igjen i det msklige Tyvesprog: det er ethvert Mskes Pligt at gifte sig; og Ægteskabet er det sande forædlende Liv.

Saaledes forstaaet kan det bedrøve mig, at en saa betydelig Mand som Luther er kommet til at staae saa forkeert. Han skulde have forstaaet at hans Ægteskab var en exceptionel Handling, et Correctiv, derfor skulde han helst, som jeg etsteds i en Journal har bemærket, have giftet sig fE med et Strygebredt, jeg mener, han skulde blot have sørget for at sætte det Faktum ind: uagtet jeg er Munk har jeg giftet mig - Fruentimmeret er her slet ikke det vigtige, det er en Opvækkelse, der behøvedes, og det vilde have været aldeles lige saa opvækkende, om det havde været et Strygebrædt, hvad naturligviis maatte have været holdt skjult. See det havde været at være Salt! Men i dets Sted bliver Luther Chef for hele dette Mylder af avledygtige Msker eller Avlskarle, der i Tillid til Luther antage at det hører med til sand Xstd. at gifte sig.

Hvad mig selv angaaer, jeg skal ikke rose mig som havde jeg fra første af forstaaet Alt som jeg senere har forstaaet det; havde jeg ikke engang for Alle været sat paa Grund paa det Særlige, saa havde jeg jo ogsaa været gift.

Mig har noget ganske Særligt holdt tilbage - og da seer jeg langt om længe, at mit Særlige er nok hvad Xstd. vilde kalde det Almindelige, det Normale, at Xstd. holder paa eenlig Stand og snarere gjør Ægteskabet til det Særlige.

Atter her er der altsaa en Styrelse, der har været med. Men i Sandhed det gjordes ogsaa fornødent, hvor skulde et Msk. født og opdragen i denne dansk-protestantiske Lyksalighedslære faae Øie for det Christelige, hvis ikke en Styrelse hjalp ham ved i særlige Collisioner bestandigt først at lade ham opleve, formelt, det Christelige uden at han endnu seer, at det er det Christelige, men derimod mener, at det er noget ganske usædvanligt - og saa lade ham see, at det jo er det Christelige, naturligviis det sande Christelige, der forresten rigtignok er blevet noget ganske Usædvanligt især i Protestantismen, især i Danmark.